

ДОНЕЦЬКИЙ ОКРУЖНИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ СУД

вул. Добровольського, буд. 1 м.Слов'янськ, 84122, тел./факс: 0(626) 66-40-43,
електронна адреса: inbox@adm.dn.court.gov.ua, код ЄДРПОУ 35099148

30.03.2021 № 200/2022/21-а

Горелова Катерина Іванівна
вул. Пірогова, 27, м. Слов'янськ,
Донецька область, 84115

Управління Пенсійного фонду України у
м. Краматорську Донецької області
вул. Поштова, 5, м. Краматорськ,
Донецька область, 84302

Донецький окружний адміністративний суд надсилає на Вашу адресу копію рішення по адміністративній справі №200/2022/21-а за позовом Горелової Катерини Іванівни до Управління Пенсійного фонду України у м. Краматорську Донецької області про визнання дій протиправними, зобов'язання вичнити певні дії, для відома.

Додаток: копія рішення на 4 арк.

Суддя Донецького окружного
адміністративного суду

Т.О. Шувалова

Горгоцька А.Ю. тел.: (0626)66-40-27

*306*4619620*1*2*

Україна
Донецький окружний адміністративний суд

Р І Ш Е Н Н Я
І М Е Н Е М У К Р А І Н И

30 березня 2021 р.

Справа №200/2022/21-а

приміщення суду за адресою: 84122, м.Слов'янськ, вул. Добровольського, 1

Донецький окружний адміністративний суд у складі головуючого судді Шувалової Т.О., розглянувши в порядку письмового провадження за правилами спрощеного позовного провадження адміністративну справу за позовом Горелової Катерини Іванівни (РНОКПП: 1301201980, зареєстроване місце проживання: 83056, м. Донецьк, вул. Часов-Ярська, буд. 29, кв. 21, адреса листування: 84115, Донецька область, м. Слов'янськ, вул. Пірогова, буд. 27) до Управління Пенсійного фонду України в м. Краматорську Донецької області (місцезнаходження: 84302, Донецька область, м. Краматорськ, вул. Поштова, 5, код ЄДРПОУ 23346787) про визнання дій протиправними, зобов'язання вчинити певні дії, -

В С Т А Н О В И В:

У лютому 2021 року Горелова К.І. звернулась до Донецького окружного адміністративного суду з позовом до Управління Пенсійного фонду України в м. Краматорську Донецької області, в якому просить суд:

- визнати протиправними дії Управління Пенсійного фонду України в м. Краматорську Донецької області щодо припинення виплати їй пенсії;
- зобов'язати Управління Пенсійного фонду України в м. Краматорську Донецької області поновити виплату їй пенсії з 1 березня 2016 року.

В обґрунтування позову позивач посилається на те, що вона перебуває на обліку в Управлінні Пенсійного фонду України в м. Краматорську Донецької області як внутрішньо переміщена особа та отримувач пенсії за віком.

З 01.03.2016 року відповідачем припинено виплату їй пенсії, без повідомлення про прийнятті рішення щодо підстав припинення.

Позивач звернулась до Управління Пенсійного фонду України в м. Краматорську Донецької області із запитом щодо підстав припинення виплати пенсії та в жовтні 2020 року отримала відповідь, в якій повідомлялось, що виплата пенсії була призупинена до підтвердження місця її фактичного проживання та особистого звернення в органи Пенсійного фонду за місцем реєстрації в якості переселенця.

На переконання Горелової К.І. дії відповідача щодо припинення виплати їй пенсії є незаконними та такими, що порушують гарантоване Конституцією України право громадянина на соціальний захист, яке включає, зокрема, і право на матеріальне забезпечення у разі повної, часткової або тимчасової працездатності, а також в старості та в інших випадках, передбачених законом.

У наданому суду відзиві на позов відповідач зазначає про відсутність підстав для задоволення заявлених позивачем вимог, обґрунтовуючи це наступним.

На підставі особистої заяви Горелової К.І. від 09.03.2017 року пенсійна справа була запрошена з Чернігівського УПФУ Запорізької області. За матеріалами електронної справи Горелова К.І. була прийнята на облік в Управлінні Пенсійного фонду України в м. Краматорську Донецької області як внутрішньо-переміщена особа з тимчасово окупованої

*306*4619619*1*2*

території України. Пенсія виплачена по 29.02.2016 року.

Управлінням було направлено на Комісію з питань призначення (відновлення) соціальних виплат внутрішньо-переміщеним особам список осіб, в якому зазначені дані для перевірки фактичного місця проживання Горелової К.І.

На підставі витягу з протоколу засідання Комісії від 12.05.2017 року № 53, прийнято рішення про відмову у відновленні пенсії Гореловій К.І.

Також відповідач зазначає, що позивач не зверталась до управління із заявою про поновлення пенсійних виплат та документами про фактичне місце проживання, як то передбачено діючим законодавством, таким чином позивачем не вчинено необхідних дій для реалізації її права на отримання належних їй сум пенсійних виплат.

З урахуванням вищенаведеного відповідач просить суд відмовити позивачу у задоволенні її позовних вимог у повному обсязі (а.с.28-41).

Ухвалою Донецького окружного адміністративного суду від 01.03.2021 року відкрито спрощене позовне провадження у даній справі без проведення судового засідання та повідомлення сторін, поновлено строк звернення до суду та відстрочено сплату судового збору до ухвалення рішення у справі.

Дослідивши матеріали справи, всебічно і повно з'ясувавши всі фактичні обставини, на яких ґрунтується позов та заперечення на нього, судом встановлено наступне.

Позивач – Горелова К.І., 17.08.1935 року народження, (РНОКПП 1301201980), є громадянкою України та зареєстрована за адресою: м. Донецьк, вул. Часов-Ярська, буд. 29, кв. 21, що підтверджується копією паспорта громадянина України серії ВС № 788792 (а.с.17-18).

Згідно з довідкою Управління праці та соціального захисту населення Краматорської міської ради від 03.03.2017 року № 0000128390, фактичним місцем проживання позивача є: м. Краматорськ, бульвар Краматорський, буд. 5, кв. 43 (а.с.16).

На підставі матеріалів справи судом встановлено, що пенсійна справа Горелової К.І. була запрошена з Чернігівського управління Пенсійного фонду України в Запорізькій області та за матеріалами електронної пенсійної справи Горелова К.І. прийнята на облік до Управління Пенсійного фонду України в м. Краматорську Донецької області, як внутрішньо-переміщена особа з тимчасово-окупованої території України. Пенсія була виплачена позивачу по 29.02.2016 року (а.с.32-36).

Згідно витягу з протоколу засідання комісії з питань призначення (відновлення) соціальних виплат внутрішньо переміщеним особам Управління Пенсійного фонду України в м. Краматорську Донецької області від 12.05.2017 року № 53, Гореловій К.І. відмовлено у призначенні (відновленні) пенсії відповідно до Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» на підставі акту обстеження матеріально-побутових умов сім'ї від 28.03.2017 № 1425 (а.с.37).

Відповідно до Розпорядження Управління Пенсійного фонду України у м. Краматорську Донецької області від 23.05.2017 року виплату пенсії Гореловій К.І. призупинено згідно витягу з протоколу засідання комісії з питань призначення (відновлення) соціальних виплат внутрішньо переміщеним особам Управління Пенсійного фонду України в м. Краматорську Донецької області від 12.05.2017 року № 53 (а.с.38).

27.10.2020 року Управлінням Пенсійного фонду України в м. Краматорську Донецької області на адресу позивача було скеровано листа №493-514/Г-02/8-0531/20, в якому повідомлялось, що для відновлення виплати пенсії, позивачу необхідно особисто звернутись в органи Управління Пенсійного фонду України в м. Краматорську Донецької області з відповідними документами (а.с.12-13).

Таким чином, спірним питанням даної справи є правомірність дій відповідача стосовно призупинення виплати пенсії позивачеві з 01.03.2016 року з підстав, які не передбачені п. 1, 3-5 частини першої статті 49 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» № 1058-IV від 09.07.2003 року.

Судом встановлено, що дана справа є типовою, оскільки відповідає ознакам,

викладеним у рішенні Верховного Суду за результатами розгляду зразкової справи № 805/402/18 (№ Пз/9901/20/18), яке набрало законної сили 04 вересня 2018 року, а саме:

- позивач:

- 1) є громадянином України;
- 2) має статус внутрішньо переміщеної особи, що підтверджується довідкою органів соціального захисту населення про взяття її на облік, як внутрішньо переміщеної особи;
- 3) є пенсіонером та отримує пенсію, призначену їй відповідно до Закону № 1058-IV.

Поновлення виплати пенсії потребує здійснення додаткових дій позивачем.

Відповідач право позивача на отримання пенсії не заперечує.

Надаючи правову оцінку встановленим обставинам справи, суд зазначає наступне.

Згідно частині третьої статті 291 Кодексу адміністративного судочинства України при ухваленні рішення у типовій справі, яка відповідає ознакам, викладеним у рішенні Верховного Суду за результатами розгляду зразкової справи, суд має враховувати правові висновки Верховного Суду, викладені у рішенні за результатами розгляду зразкової справи.

Відповідно до частини другої статті 19 Конституції України органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та Законами України.

Пенсійний фонд України є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра соціальної політики України. Пенсійний фонд України у своїй діяльності керується Конституцією України та законами України, актами Президента України та Кабінету Міністрів України, наказами Міністерства соціальної політики України, іншими актами законодавства України, а також дорученнями Президента України та Міністра.

Отже, відповідач має діяти в межах та у спосіб, встановлених законодавчих норм.

Статтею 46 Конституції України визначено, що громадяни мають право на соціальний захист, що включає право на забезпечення їх у разі повної, часткової або тимчасової втрати працездатності, втрати годувальника, безробіття з незалежних від них обставин, а також у старості та в інших випадках, передбачених законом.

Це право гарантується загальнообов'язковим державним соціальним страхуванням за рахунок страхових внесків громадян, підприємств, установ і організацій, а також бюджетних та інших джерел соціального забезпечення; створенням мережі державних, комунальних, приватних закладів для догляду за непрацездатними.

Пенсії, інші види соціальних виплат та допомоги, що є основним джерелом існування, мають забезпечувати рівень життя, не нижчий від прожиткового мінімуму, встановленого законом.

Відповідно до статті 7 Закону України «Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб» від 20.10.2014 № 1706-VII (далі - Закон № 1706-VII) для взятої на облік внутрішньо переміщеної особи реалізація прав, зокрема, на пенсійне забезпечення здійснюється відповідно до законодавства України. Україна вживає всіх можливих заходів, спрямованих на розв'язання проблем, пов'язаних із соціальним захистом, зокрема відновленням усіх соціальних виплат внутрішньо переміщеним особам.

Згідно з п. 1 Постанови КМУ № 637 (у редакції, чинній на час припинення виплати пенсії позивачу) призначення та продовження виплати пенсій (щомісячного довічного грошового утримання), внутрішньо переміщеним особам здійснюються за місцем перебування таких осіб на обліку, що підтверджується довідкою, виданою згідно з Порядком оформлення і видачі довідки про взяття на облік внутрішньо переміщеної особи, затвердженим постановою Кабінету Міністрів України від 1 жовтня 2014 р. № 509. Виплата (продовження виплати) пенсій (щомісячного довічного грошового утримання), довічних державних стипендій, усіх видів соціальної допомоги та компенсацій, матеріального забезпечення (далі - соціальні виплати), що призначені зазначеним особам, здійснюється виключно через рахунки та мережу установ і пристроїв публічного акціонерного товариства «Державний ощадний банк України». Такі виплати можуть здійснюватися за бажанням особи

з доставкою додому, з компенсацією витрат за надання таких послуг, передбачених укладеним відповідно до пункту 3 цієї постанови тристороннім договором.

Принципи, засади і механізми функціонування системи загальнообов'язкового державного пенсійного страхування, призначення, перерахунку і виплати пенсій, надання соціальних послуг з коштів Пенсійного фонду, що формуються за рахунок страхових внесків роботодавців, бюджетних та інших джерел визначені Законом України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» № 1058-IV від 09.07.2003 року, у редакції чинній на час виникнення спірних правовідносин (далі - Закон № 1058-IV).

Згідно із пунктом 1 частини першої статті 8 Закону № 1058-IV право на отримання пенсій та соціальних послуг із солідарної системи мають громадяни України, які застраховані згідно із цим Законом та досягли встановленого цим Законом пенсійного віку чи визнані інвалідами в установленому законодавством порядку і мають необхідний для призначення відповідного виду пенсії страховий стаж, а в разі смерті цих осіб - члени їхніх сімей, зазначені у статті 36 цього Закону, та інші особи, передбачені цим Законом.

Статтею 49 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» виплата пенсії за рішенням територіальних органів Пенсійного фонду або за рішенням суду припиняється: 1) якщо пенсія призначена на підставі документів, що містять недостовірні відомості; 2) на весь час проживання пенсіонера за кордоном, якщо інше не передбачено міжнародним договором України, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України; 3) у разі смерті пенсіонера; 4) у разі неотримання призначеної пенсії протягом 6 місяців підряд; 5) в інших випадках, передбачених законом.

Перелік підстав припинення виплати пенсії, визначений частиною першою статті 49 Закону № 1058-IV, є вичерпним та передбачає можливість припинення виплати пенсії з інших підстав лише у випадках, передбачених законом.

Отже, з аналізу вищенаведених норм чинного законодавства убачається, що УПФ має право припинити виплату пенсії особі виключно з підстав передбачених законом, про що приймає вмотивоване рішення.

Як встановлено судом, виплата пенсії позивачу припинена Управлінням пенсійного фонду України в м. Краматорську Донецької області, у зв'язку з не підтвердженням фактичного місця проживання позивача. Водночас, статтею 49 Закону № 1058-IV такої підстави для припинення виплати пенсії не встановлено.

Зазначені обставини вказують на допущення відповідачем порушення вимог статті 49 Закону № 1058, яка визначає вичерпний перелік підстав для припинення виплати пенсії.

Пункт 5 частини першої статті 49 Закону № 1058-VI, з огляду на приписи Закону № 1706-VII, не може бути застосований, оскільки цей пункт відсилає виключно до випадків, передбачених законом, тобто, вказані правовідносини не можуть бути врегульовані іншими нормативно-правовими актами, зокрема, постановами Кабінету Міністрів України, які відносяться до підзаконних нормативних актів.

Більш того, згідно частини другої статті 2 Закону України «Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні» реєстрація місця проживання чи місця перебування особи або її відсутність не можуть бути умовою реалізації прав і свобод, передбачених Конституцією, законами чи міжнародними договорами України, або підставою для їх обмеження.

Суд звертає увагу, що рішення комісії з питань призначення (відновлення) соціальних виплат внутрішньо переміщеним особам, не є таким рішенням у розумінні частини першої статті 49 Закону № 1058-IV.

Аналогічна позиція викладена у постанові Верховного Суду від 13 червня 2018 року у справі №428/6624/17 (адміністративне провадження № К/9901/3256/17), висновок якого суд враховує при виборі і застосуванні норми права до спірних правовідносин (частина 5 статті 242 КАС України).

Пунктом 19 Постанови Пленуму Верховного Суду України «Про незалежність судової влади» № 8 від 13 червня 2007 року встановлено, що відповідно до статей 8 та 22 Конституції

України не підлягають застосуванню судами закони та інші нормативно-правові акти, якими скасовуються конституційні права і свободи людини та громадянина, а також нові закони, які звужують зміст та обсяг встановлених Конституцією України і чинними законами прав і свобод.

Суд вважає необґрунтованими посилення Управління пенсійного фонду України в м. Краматорську Донецької області на постанову Кабінету Міністрів України від 08.06.2016 року №365 «Деякі питання здійснення соціальних виплат внутрішньо переміщеним особам», оскільки підзаконні нормативно-правові акти не можуть змінювати в бік звуження права громадян, які встановлено нормативно-правовими актами вищої юридичної сили.

Згідно з п. 6 частини першої статті 92 Конституції України виключно законами України визначаються, зокрема, форми і види пенсійного забезпечення, захисту, форми і види пенсійного забезпечення.

Особливу увагу варто звернути на те, що у преамбулі до Закону № 1058-IV зазначено, що зміна умов і норм загальнообов'язкового державного пенсійного страхування здійснюється виключно шляхом внесення змін до цього Закону.

Конституційне поняття «Закон України», на відміну від поняття «законодавство України», не підлягає розширеному тлумаченню, це - нормативно-правовий акт, прийнятий Верховною Радою України в межах повноважень. Зміни до закону вносяться за відповідно встановленою процедурою Верховною Радою України шляхом прийняття закону про внесення змін. Нормативно-правові акти Кабінету Міністрів України є підзаконними, а тому не можуть обмежувати права громадян, які встановлено законами.

Аналогічні правові висновки викладені у рішенні Верховного Суду від 03 травня 2018 року за результатами розгляду зразкової справи № 805/402/18, правові висновки якого суд має враховувати при прийнятті рішення (частина 3 статті 291 Кодексу адміністративного судочинства України).

Окрім визначеного, суд звертає увагу на наступне.

За приписами статті 6 КАС України, суд при вирішенні справи керується принципом верховенства права, відповідно до якого, зокрема, людина, її права та свободи визнаються найвищими цінностями та визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Суд застосовує принцип верховенства права з урахуванням судової практики Європейського суду з прав людини. Звернення до адміністративного суду для захисту прав і свобод людини і громадянина безпосередньо на підставі Конституції України гарантується. Забороняється відмова в розгляді та вирішенні адміністративної справи з мотивів неповноти, неясності, суперечливості чи відсутності законодавства, яке регулює спірні відносини.

Як зазначив Європейський суд з прав людини у рішенні в справі «Пічкур проти України», яке набрало статусу остаточного 07 лютого 2014 року, право на отримання пенсії як таке стало залежним від місця проживання заявника. Це призвело до ситуації, в якій заявник, пропрацювавши багато років у своїй країні та сплативши внески до системи пенсійного забезпечення, був зовсім позбавлений права на пенсію лише на тій підставі, що він більше не проживає на території України (пункт 51 цього рішення). У пункті 54 вказаного рішення суд зазначив, що наведених вище міркувань Європейському суду з прав людини достатньо для висновку про те, що різниця в поводженні, на яку заявник скаржився, порушувала статтю 14 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, згідно з якою користування правами та свободами, визнаними в Конвенції, має бути забезпечено без дискримінації за будь-якою ознакою статі, раси, кольору шкіри, мови, релігії, політичних чи інших переконань, національного чи соціального походження, належності до національних меншин, майнового стану, народження або за іншою ознакою, у поєднанні зі статтею 1 Першого протоколу до Конвенції, якою передбачено право кожної фізичної або юридичної особи мирно володіти своїм майном та закріплено, що ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

У рішенні від 08 липня 2004 року «Ілашку та інші проти Молдови та Росії», ЄСПЛ,

задовольняючи позов щодо Молдови, визнав, що Уряд Молдови, який є єдиним законним Урядом Республіки Молдова за міжнародним правом, не здійснював влади над частиною своєї території, яка перебуває під ефективним контролем «Молдавської Республіки Придністров'я». Однак, навіть за відсутності ефективного контролю над Придністровським регіоном, Молдова все ж таки має позитивне зобов'язання за статтею 1 Конвенції вжити заходів, у рамках своєї влади та відповідно до міжнародного права, для захисту гарантованих Конвенцією прав заявників.

Як вже зазначалось судом вище, рішення Європейського суду з прав людини є джерелом права та обов'язковими для виконання Україною відповідно до статті 46 Конвенції, суди при розгляді справ зобов'язані враховувати практику ЄСПЛ, у тому числі і рішення в справах «Пічкур проти України», «Ілашку та інші проти Молдови та Росії» як джерело права відповідно до статті 17 Закону України від 23 лютого 2006 року № 3477-IV «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини».

Частиною 2 статті 2 Кодексу адміністративного судочинства України у справах щодо оскарження рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень адміністративні суди перевіряють, чи прийняті (вчинені) вони: 1) на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що визначені Конституцією та законами України; 2) з використанням повноваження з метою, з якою це повноваження надано; 3) обґрунтовано, тобто з урахуванням усіх обставин, що мають значення для прийняття рішення (вчинення дії); 4) безсторонньо (неупереджено); 5) добросовісно; 6) розсудливо; 7) з дотриманням принципу рівності перед законом, запобігаючи всім формам дискримінації; 8) пропорційно, зокрема з дотриманням необхідного балансу між будь-якими несприятливими наслідками для прав, свобод та інтересів особи і цілями, на досягнення яких спрямоване це рішення (дія); 9) з урахуванням права особи на участь у процесі прийняття рішення; 10) своєчасно, тобто протягом розумного строку.

Згідно з частиною першою статті 77 Кодексу адміністративного судочинства України, кожна сторона повинна довести ті обставини, на яких ґрунтуються її вимоги та заперечення, крім випадків, встановлених статтею 78 цього Кодексу.

Відповідно до частини другої статті 77 Кодексу адміністративного судочинства України, в адміністративних справах про протиправність рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень обов'язок щодо доказування правомірності свого рішення, дії чи бездіяльності покладається на відповідача.

Приймаючи до уваги наведене в сукупності, проаналізувавши матеріали справи та надані сторонами докази, суд дійшов висновку, що припинення виплати пенсії позивачу з 01.03.2016 року було здійснено не у спосіб, передбачений Законом № 1058-IV, а з точки зору положень статті 1 Першого протоколу до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод мало місце втручання у право власності позивача, і таке втручання не було законним.

Аналогічний правовий висновок щодо застосування норм матеріального права у справах цієї категорії у подібних правовідносинах Верховний Суд сформулював раніше, зокрема, у постановках від 13 березня 2018 року (справа № 235/4162/17), 20 березня 2018 року (справа № 234/2389/17), а також у рішенні від 03 травня 2018 року у зразковій справі № 805/402/18 (провадження № Пз/9901/20/18).

Враховуючи викладене, позов Горелової К.І. до Управління пенсійного фонду України в м. Краматорську Донецької області про визнання протиправними дії та зобов'язання вчинити певні дії, підлягає задоволенню.

Відповідно до частини першої статті 139 Кодексу адміністративного судочинства України при задоволенні позову сторони, яка не є суб'єктом владних повноважень, всі судові витрати, які підлягають відшкодуванню або оплаті відповідно до положень цього Кодексу, стягуються за рахунок бюджетних асигнувань суб'єкта владних повноважень, що виступав відповідачем у справі, або якщо відповідачем у справі виступала його посадова чи службова особа.

Оскільки сплату судового збору відстрочено до ухвалення судового рішення у даній справі, а судовий збір не сплачено, суд дійшов висновку про необхідність стягнення суми судового збору за рахунок бюджетних асигнувань відповідача - суб'єкта владних повноважень на користь Державного бюджету України.

На підставі вищевикладеного, керуючись статтею 19 Конституції України, статтями 2, 6, 72-77, 94, 139, 192-193, 242-246, 257-258, 263, 293, 295, 297, пп. 15.5 п. 1 Розділу VII "Перехідні положення" Кодексу адміністративного судочинства України, суд -

В И Р І Ш И В:

Адміністративний позов Горелової Катерини Іванівни до Управління Пенсійного фонду України в м. Краматорську Донецької області про визнання дій протиправними, зобов'язання вчинити певні дії - задовольнити повністю.

Визнати протиправними дії Управління Пенсійного фонду України в м. Краматорську Донецької області щодо припинення виплати пенсії Гореловій Катерині Іванівні з 01.03.2016 року.

Зобов'язати Управління Пенсійного фонду України в м. Краматорську Донецької області поновити Гореловій Катерині Іванівні нарахування та виплату пенсії з 01.03.2016 року.

Стягнути за рахунок бюджетних асигнувань Управління Пенсійного фонду України в м. Краматорську Донецької області (місцезнаходження: 84302, Донецька область, м. Краматорськ, вул. Поштова, 5, код ЄДРПОУ 23346787) на користь спеціального фонду Державного бюджету України (стягувач - Державна судова адміністрація України, місцезнаходження: вул. Липська, 18/5, м. Київ, 01601, код ЄДРПОУ 26255795) за наступними реквізитами: рахунок - UA908999980313111256000026001, код ЄДРПОУ - 37993783, банк отримувача: Казначейство України (ЕАП), отримувач - ГУК у м. Києві/м. Київ/22030106, код класифікації доходів бюджету 22030106, судовий збір у розмірі 908 (дев'ятсот вісім) гривень 00 копійок.

Рішення суду набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги всіма учасниками справи, якщо апеляційну скаргу не було подано.

У разі подання апеляційної скарги рішення, якщо його не скасовано, набирає законної сили після повернення апеляційної скарги, відмови у відкритті чи закриття апеляційного провадження або прийняття постанови судом апеляційної інстанції за наслідками апеляційного перегляду.

Апеляційна скарга на рішення суду подається до Першого апеляційного адміністративного суду через Донецький окружний адміністративний суд протягом тридцяти днів з дня його проголошення. Якщо в судовому засіданні було оголошено лише вступну та резолютивну частини рішення суду, або розгляду справи в порядку письмового провадження, зазначений строк обчислюється з дня складення повного судового рішення.

Учасник справи, якому повне рішення суду не було вручено у день його проголошення або складення, має право на поновлення пропущеного строку на апеляційне оскарження, якщо апеляційна скарга подана протягом тридцяти днів з дня вручення йому повного рішення суду.

Повне судове рішення складено 30 березня 2021 року.

Суддя

Т.О. Шувалова

*306*4619619*1*2*

